

Sygn. akt III Ca 949/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Krystyna Hadryś

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2014 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **K. K. (K.) i H. K. (K.)**

przeciwko **(...) w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt II C 2660/13

oddala apelację.

SSO Krystyna Hadryś

Sygn. akt III Ca 949/14

UZASADNIENIE

Powodowie K. K. i H. K., wystąpili z żądaniem zasądzenia solidarnie na swoją rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 7.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2010 r. oraz obciążenia pozwanego kosztami procesu.

W uzasadnieniu podnieśli, że strony łączyła umowa ubezpieczenia domu jednorodzinnego, położonego w G. przy ul. (...). W czasie trwania ochrony ubezpieczeniowej w dniu 29/30 października 2010 r. doszło do powstania szkody spowodowanej zalaniem piwnicy w wyniku pęknięcia rury wodociągowej. Uszkodzeniu uległy stałe elementy domu oraz ruchomości. W wyniku likwidacji szkody pozwany dokonał wypłaty odszkodowania w wysokości 741,25 zł. Powodowie solidarni, nie zgadzając się z wysokością przyznanego odszkodowania, wnieśli sprawę na drogę sądową i wyrokiem z dnia 6 czerwca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II C 396/12, Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził na ich rzecz żadaną kwotę 2.000 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 grudnia 2010 r. Kwota ta wraz z przyznanym wcześniej odszkodowaniem w kwocie 741,25 zł nie pokryła jednak poniesionej przez powodów szkody, przy czym odszkodowanie winno być równe wartości odtworzeniowej uszkodzonego mienia. Powodowie podnieśli, że Sąd opierając się w sprawie II C 396/12 na opinii biegłego sądowego ustalił, że należne im odszkodowanie wynieść powinno 11.222,91 zł.

W toku postępowania pismem procesowym z dnia 30 sierpnia 2013 r., wobec dokonania dobrowolnej zapłaty przez pozwanego kwoty 7.500 zł pozwani wnieśli o zasądzenie od pozwanego kwoty 2.671,23 zł w ustawowych odsetkami od dnia 27 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, oraz zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu podniósł, że szkoda w majątku, która powstała wskutek pęknięcia rury

wodociągowej została naprawiona poprzez wypłatę odszkodowania po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w kwocie 741,25 zł. oraz poprzez kolejne wpłaty w kwotach 2.000 zł oraz 7.500 zł. Pozwany wskazał, że roszczenie powodów w kwocie należności głównej 2.671,23 zł. wraz z ustawowymi odsetkami nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ powodowie sami wzywali pozwanego do zapłaty kwoty 7.500 zł. tytułem odszkodowania i nie wzywali pozwanego do zapłaty odsetek.

Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnych kwotę 2.671,23 zł z ustawowymi odsetkami od 27.08.2013r. w pozostałym zakresie postępowanie umorzył i zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnych kwotę 1467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Bezspornym w sprawie było, iż powodowie w okresie ochrony ubezpieczeniowej gwarantowanej im przez pozwanego, na skutek zawartej umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą serii DM o numerze (...), doznali szkody w mieniu, którą ostatecznie ustalono na kwotę 11.222,91 zł. Wypłata odszkodowania nastąpiła w trzech ratach. Po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym, w grudniu 2010 r. pozwany dobrowolnie wypłacił powodom kwotę 741,25 zł. Następnie po przeprowadzonym postępowaniu sądowym przed Sądem Rejonowym w Gliwicach (sygn. akt II C 396/12), w dniu 29 lipca 2010 r., wypłacił powodom 2.000 zł. Dalsza część została wypłacona powodom w dniu 23 sierpnia 2013 r. w wysokości 7.500 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że powodów oraz pozwaną spółkę łączyła umowa ubezpieczenia domu jednorodzinnego K. i H. K. położonego w G. przy ul. (...), potwierdzona polisą seria DM o numerze (...). Z dnia 29 października 2010 r., na 30 października 2010 r., w okresie trwania umowy ubezpieczeniowej doszło do powstania szkody spowodowanej zalaniem piwnicy na skutek pęknięcia rury wodociągowej. W wyniku przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego, na podstawie decyzji z dnia 30 listopada 2010 r., pozwany dobrowolnie wypłacił na rzecz powodów kwotę 741,25 zł. Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II C 396/12, Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powodów żadaną przez nich kwotę 2.000 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 grudnia 2010 r. W dniach 25 lipca 2013 r., oraz 23 sierpnia 2013 r., pozwane Towarzystwo (...) w W., dokonało wpłat na rzecz powodów w kwotach odpowiednio 2.000 zł. oraz 7.500 zł. Pozwany nie kwestionował, że powodom należy się odszkodowanie w wysokości 11.222,91 zł. Ostatecznie kwota ta została powodom wypłacona. Pozwany kwestionował prawo powodów do zaliczenia dokonanych przez niego wypłat należności na poczet ustawowych odsetek, wskazując, że powodowie nie wzywali do ich zapłaty, a on dokonujący wpłaty wskazał, który dług chce zaspokoić.

W świetle powyższych okoliczności Sąd Rejonowy uznał, że skoro zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 8 listopada 2010 r., a decyzją z dnia 30 listopada 2010 r. pozwany uznał swoją odpowiedzialność i dokonał wypłaty świadczenia w wysokości 741,25 zł, to od tego momentu pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Od dnia 1 grudnia 2010 r. pozwany opóźnił się z wypłatą na rzecz powodów kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym-11.222,91 zł, a przyznanym 741,25 zł. Fakt wcześniejszego wzywania do zapłaty odsetek nie ma znaczenia dla istnienia zobowiązania pozwanego. Sąd podkreślił, że swoje żądanie w tym zakresie powodowie wyartykułowali już w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego w Gliwicach, a zarejestrowanym pod sygnaturą akt II C 396/12, a następnie w pozwie z dnia 19 sierpnia 2013 r. Pozwany miał wobec powodów tylko jeden dług wynikający z ustalonej odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 29/30 października 2010 r., zatem powodowie mieli prawo do zaliczenia wypłaconej przez pozwanego kwoty w pierwszej kolejności na należności uboczne tj. ustawowe odsetki. Mając na uwadze powyższe rozważania sąd zasądził od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 2.671,23 zł stanowiącą różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym, a wpłaconym. Sąd wskazał, że żądanie w zakresie odsetek ustawowych znajduje oparcie w treści art. 359 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 481 § 1 i 2 k.c. W związku z ograniczeniem powództwa, na skutek dokonanej częściowej zapłaty, odpowiednia na podstawie art. 355 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c. Sąd w tej części umorzył postępowanie. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwanego, jako stronę przegrywającą.

Orzeczenie zaskarżył pozwany w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych za obie instancje. Zarzucił obrazę prawa materialnego, a to art. 369 k.c. poprzez uznanie, że po stronie powodów występowała solidarność, podczas gdy zobowiązanie jest solidarne gdy wynika z ustawy lub czynności prawnej i w konsekwencji zasądzenie od pozwanego

roszczenia w wysokości 2671,23 zł wraz z odsetkami od dnia 27 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty; a to art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 455 § 1 k.c. przez przyjęcie, że kwota zasądzona tytułem odszkodowania podlegała zasądzeniu z odsetkami ustawowymi od dnia wezwania dłużnika do zapłaty, a nie od dnia wyrokowania, a to art. 363 § 2 k.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu w zakresie ustalenia należnych odsetek; ponadto zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233§ 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez ustalenie, że pomiędzy stronami istniało zobowiązanie solidarne, podczas gdy zobowiązanie takie mogło wynikać z czynności prawnej lub ustawy; a to art. 314 § 1 k.p.c. poprzez nie wzięcie pod uwagę stanu rzeczy istniejącej w chwili zamknięcia rozprawy w zakresie roszczenia o zasądzenie odsetek ustawowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, a Sąd Odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego. Artykuł 505¹³ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe unormowania, Sąd Odwoławczy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja pozwanego jest nieuzasadniona i jako taka nie może odnieść w żadnym zakresie oczekiwanego przez skarżącego skutku. Sąd I instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie powodów. Poczynione ustalenia faktyczne mają swoją podstawę w zgromadzonym materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny, zaś informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych zostały przez Sąd I instancji ocenione prawidłowo. Swobodna ocena wiarygodności i mocy dowodów dokonana przez ten Sąd nie wykracza poza uprawnienia wynikające z art. 233 k.p.c.

Z tych względów Sąd Okręgowy w całości przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji. Ocena prawna ustalonego stanu faktycznego dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa i okoliczności podniesione przez skarżącego w apelacji oceny tej nie niweczą.

Na uwzględnienie nie zasługuje podniesiony przez skarżącego zarzut, iż po stronie powodów nie zachodziła solidarność, albowiem art. 370 k.c. stanowi wprost, iż jeżeli kilka osób zaciągnęło zobowiązanie dotyczące ich wspólnego mienia, są one zobowiązane solidarnie, chyba że umówiono się inaczej. Powodowie będący współwłaścicielami domu jednorodzinnego zawarli z pozwanym umowę ubezpieczenia wskazanego wspólnego mienia, będącą umową wzajemną. Jak podnosi się w doktrynie zaciągnięte zobowiązanie musi dotyczyć wspólnego mienia. Przesłanką zastosowania komentowanego przepisu jest więc to, że między zaciągniętym zobowiązaniem a wspólnym mieniem istnieje określony związek. Przyjmuje się niekiedy, że chodzi tu o związek o charakterze gospodarczym, a więc na przykład o zobowiązania dotyczące pokrycia nakładów lub wydatków na mienie wspólne albo zaciągane w ramach czynności z zakresu gospodarki i eksploatacji lub ochrony tego mienia. Należy jednak podzielić stanowisko, iż komentowany przepis obejmuje również związek o charakterze prawnym i odnosi się także do zobowiązań, których zaciągnięcie jest związane z nabyciem, posiadaniem, używaniem, naprawą czy ulepszeniem przedmiotów lub praw objętych wspólnością. Przepis ten nie wprowadza bowiem żadnych ograniczeń w omawianym zakresie, co uzasadnia przyjęcie szerokiej formuły związku między zaciąganym zobowiązaniem a wspólnym mieniem. Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy trafnie wskazał, iż powodowie w niniejszej sprawie o zapłatę odszkodowania wynikającego z zawartej przez nich umowy ubezpieczenia są wierzycielami solidarnymi, albowiem pomiędzy stronami istniało zobowiązanie solidarne.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu dotyczącego błędnego zasądzenia odsetek przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Odwoławczy uznał za zasadne wskazać, iż w myśl art. 359 § 1 i 2 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe. Natomiast stosownie do

art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powodowie wskazali, iż na zasadzie art.451 § 1 k.c. dokonana w dniu 26 sierpnia 2013r. przez pozwanego wpłata w wysokości 7.500zł w pierwszym rzędzie zaliczyli na odsetki ustawowe w tytułu opóźnienia w zapłacie należności głównej, a wysokość odsetek wynosiła 2.671,23 zł, natomiast pozostała kwota z 7.500 zł została zarachowana na poczet należności głównej, wobec czego do zapłaty z tytułu odszkodowania pozostała zasądzona przez Sąd Rejonowy kwota wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia następującego po dniu dokonania wpłaty przez pozwanego. Mając na uwadze powyższe Sąd drugiej instancji uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo zasądził odsetki ustawowe od kwoty 2671,23 zł od dnia 27 sierpnia 2013 r., a podniesione przez pozwanego zarzuty również w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację pozwanego jako bezzasadną oddalono w oparciu o art. 385 k.p.c.

SSO Krystyna Hadryś